

สำนักงานศิลปวัฒนธรรม



ตะวัน
ออก
ศอก
กลับ

อนุสรณ์ ตีปยานนท์

ตะวันออกคอกกลับ • อนุสรณ์ ดิทยานนท์

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, พฤศจิกายน 2561

ราคา 190 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อนุสรณ์ ดิทยานนท์. ตะวันออกคอกกลับ. กรุงเทพฯ : มติชน, 2561. 168 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย--รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-974-02-1642-1

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : ชาร์กซ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ้งเว็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปริญญ์ สุทวีทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พาณิชย์, นงนุช สิงเดระ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เต็งวิเศษ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, อพิสิทธิ์ ชีระจาวุวรรณ

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุชาชัย สุชาติสุทธธรรม

บรรณาธิการเล่ม : โมน สวัสดิ์ศรี • พิสูจน์อักษร : ไรติช่วง ธริน

กราฟิกดีไซน์ : กรวณ เจนกิจณรงค์ • ออกแบบปก-ศิลปะกรรม : ณัฐรญาภรณ์ บุญมี
ภาพประกอบ : นันทกนิษฐา ศรีวุฒิ • ประสานพิมพ์และกระจายตลาด : ภิรมย์ สุวารัตน์, ณัฏชา เขียววาล

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

เพื่อมอบให้วัด ห้องสมุด โรงเรียน หรือองค์กรการกุศลต่างๆ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2591-9012



สำนักพิมพ์มติชน

www.matchonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณานิคม 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณานิคม 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสงวร 2 ตำบลบางพูด

ตำบลปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0590 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณานิคม 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2591-9012

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tetsabannaruem Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

PRINT
ON DEMAND

ฝ่ายงานรับจ้างพิมพ์ : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) วันผลิตหนังสือพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้เขียน	8
คำอุทิศ	11
The Bicycleman	13
The Lost Horizon	27
The Blue Sarong	41
So Long, Halong Bay	65
The Snow Girl	79
Finding the Hotel of Vivian Maier	95
The Longest Catwalk	131
The Red Lipstick	147
ประวัติผู้เขียน	167

คำนำสำนักพิมพ์

“ชีวิตเป็นเช่นนี้ ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรรับประกัน จากผู้ป่วยเป็นผู้จากไป จากความเป็นเป็นความตาย จากสามีภรรยาเป็นอดีตสามีภรรยา เราทุกคนล้วนเป็นผู้สังเกตการณ์ความเปลี่ยนแปลงของบุคคลอื่น และบุคคลอื่นๆ นั้นล้วนเป็นผู้สังเกตการณ์เราเช่นกัน โลกนี้คือกระจกแผ่นใหญ่ที่สะท้อนไปมาในห้องเล็กๆ ราวเขาวงกต ไม่มีวันจบสิ้น เว้นแต่เราจะเดินออกจากห้องนั้น เดินออกจากโลกนี้ไป เรียบง่ายเพียงนั้น ชื่อตรงเพียงนั่นเอง”

ข้อความตามบริบทดังกล่าว เป็นส่วนหนึ่งของรวมเรื่องสั้นที่กล่าวจากความหวัง ความเหงา ความโหยหา ทั่วมุมจนกลายเป็นเรื่องราวสุดพรรณนา นับแต่ความรักของหญิงสาวและชายหนุ่ม ความลุ่มหลงของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน ซ้อนทับด้วยฉากชีวิตเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ ในฐานะที่แต่ละคนล้วนผูกพันกับกาลเวลาและพื้นที่ จนยากจะตัดขาดจากกันได้

“อนุสรณ์ ติปยานนท์” นักเขียนหนุ่มผู้มีพลังสร้างสรรค์อย่างยาวนานคือผู้บรรเลงข้อความในบริบทนั้น กลั่นเป็นรวมเรื่องสั้น ตะวันออกสองกมล ที่ควรรวมทุกสัมผัส ทุกท่วงอารมณ์ของมนุษย์ในแต่

ละพื้นที่และช่วงเวลา นับแต่การสะท้อนคุณค่าของใครบางคนที่อาจไม่จำเป็นสำหรับหลายคน แจกเดียวกับเหตุร้ายของใครคนหนึ่งอาจเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับใครอีกคนเช่นกัน

ทุกห้วงอารมณ์และความรู้สึกจึงมิได้หมายถึงสิ่งเลื่อนลอยที่เข้ามาแล้วผันผ่าน ทว่ามันอาจยังฝังอยู่ใต้ความทรงจำจากเหตุการณ์เล็กๆ นับแต่ฉากชีวิตที่ก่อปรด้วยท้องทะเลและผืนทราย ผูกสมัครักใคร่กับใครคนหนึ่งโดยไม่อาจยืนยันว่าริบตัดง่ลาวเกิดจากความบังเอิญหรือไม่ ในทำนองเดียวกันก็ยังมีเรื่องสั้นที่กล่าวถึงความประทับใจ ความเศร้าใจ และความสะเทือนใจ ดังเรื่องราวของชายหนุ่มที่เดินทางไปยังพื้นที่ที่เคยพบคนรักเก่า หญิงสาวหอบหิ้วอัลบั้มรักมาโปรยปลิวท่ามกลางความเหน็บหนาว ขณะชายหนุ่มบางคนออกตามหาหญิงสาวที่เขาไม่รู้จักแต่กลับพบและหลงรักหญิงสาวอีกคนจากการเดินทาง แถมบางเรื่องยังกล่าวถึงธาตุแท้และสำนึกของคนชั้นกลางที่มีต่อสถานการณ์บ้านเมือง หลังจากได้พบความจริงแท้ที่ใครหลายคนละเลยจะสนใจ

ภายใต้รวมเรื่องสั้นเล่มนี้ จึงใช่เพียงมุมมองเกี่ยวกับโลกตะวันตก ออกยุคใหม่ แต่เป็นเรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นได้ทั่วโลก ทุกทวีป ทุกประเทศ จนถึงกับทุกคน ในฐานะที่ความรัก ความถวิลหา และการพลัดพรากเป็นนามธรรมที่ทรงพลังอย่างมาก เปรียบได้กับลัทธิธรรมจากดวงอาทิตย์ที่ยังต้องขึ้นทิศตะวันออก และดวงดาวยังสุกสว่างในคำคืนอันยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นถิ่นฐานใดในโลกก็ตาม

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ชื่อหนังสือ “ตะวันออกศอกกลับ” นั้น ผมได้มาจากละครชื่อ “บางกอกศอกกลับ” ของนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อหลายปีก่อน ละครเรื่องนี้นอกจากจะให้ความเพลิดเพลินและความขบขัน (อันแทบจะเป็นลายมือของชาวคณะฯ ชาติ จุฬาฯ แล้ว) แง่มุมอันชวนให้พิศมัยวิเคราะห์เกี่ยวกับความเป็นกรุงเทพฯ ความเป็นบางกอก ที่บดชนทนาและการแสดงในละครนำเสนอ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมแทบไม่เคยลืมละครเรื่องนี้ การศอกกลับของละครได้ผล อย่างน้อยก็ได้ผลในแง่ที่ทำให้ผมสนใจความเป็นกรุงเทพฯ มากขึ้นกว่าที่ผ่านมา

“ตะวันออกศอกกลับ” ก็เป็นการมองตะวันออกในแง่มุมแบบนี้เช่นเช่นกัน

อันที่จริงแล้ว ถึงปัจจุบัน การตั้งคำถามว่าอะไรคือตะวันออก
อะไรคือตะวันตก อาจเป็นสิ่งไม่จำเป็นเสียแล้ว ทุกอย่างที่เคยมีใน
ดินแดนตะวันตกสามารถมีได้แล้วในดินแดนตะวันออก และทุกอย่าง
ที่มีในดินแดนตะวันออก เราสามารถเห็นมันงอกงามได้ในดินแดนตะวัน
ตก ยามเช้าเราเห็นคนในกรุงเทพฯ พวกนี้ดื่มกาแฟแก้มือของดี
แทนการกินโจ๊กหรือข้าวต้มเหมือนดังแต่ก่อน เราเห็นชาวอเมริกันพา
กันนัดแนะไปนั่งสมาธิในวัดพุทธช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ สิ่งเหล่านี้
เคลื่อนตัวผสานเป็นเนื้อเดียวกันอย่างน่าทึ่ง และทำให้การคิดถึง
ตะวันออกและตะวันตกมีนัยยะที่กว้างขวางและละเอียดมากกว่า
เดิม

ความพยายามที่จะขบคิดถึงความเป็นตะวันออกและตะวันตก
ในเรื่องเล่าทั้งหลายแหล่ของ “ตะวันออกคอกกลับ” จึงเป็นความ
พยายามที่กระทำไปด้วยความไม่รู้และไม่แน่ใจในหลายสถาน อย่างไรก็ตาม
ก็ตามในฐานะของผู้เขียนคงต้องสารภาพว่า ท่ามกลางความไม่รู้และ
ไม่แน่ใจเหล่านั้น มีความเพิลิตเพลินอยู่มากมายเมื่อนึกถึงที่มาของ
เรื่องเล่าแต่ละเรื่อง

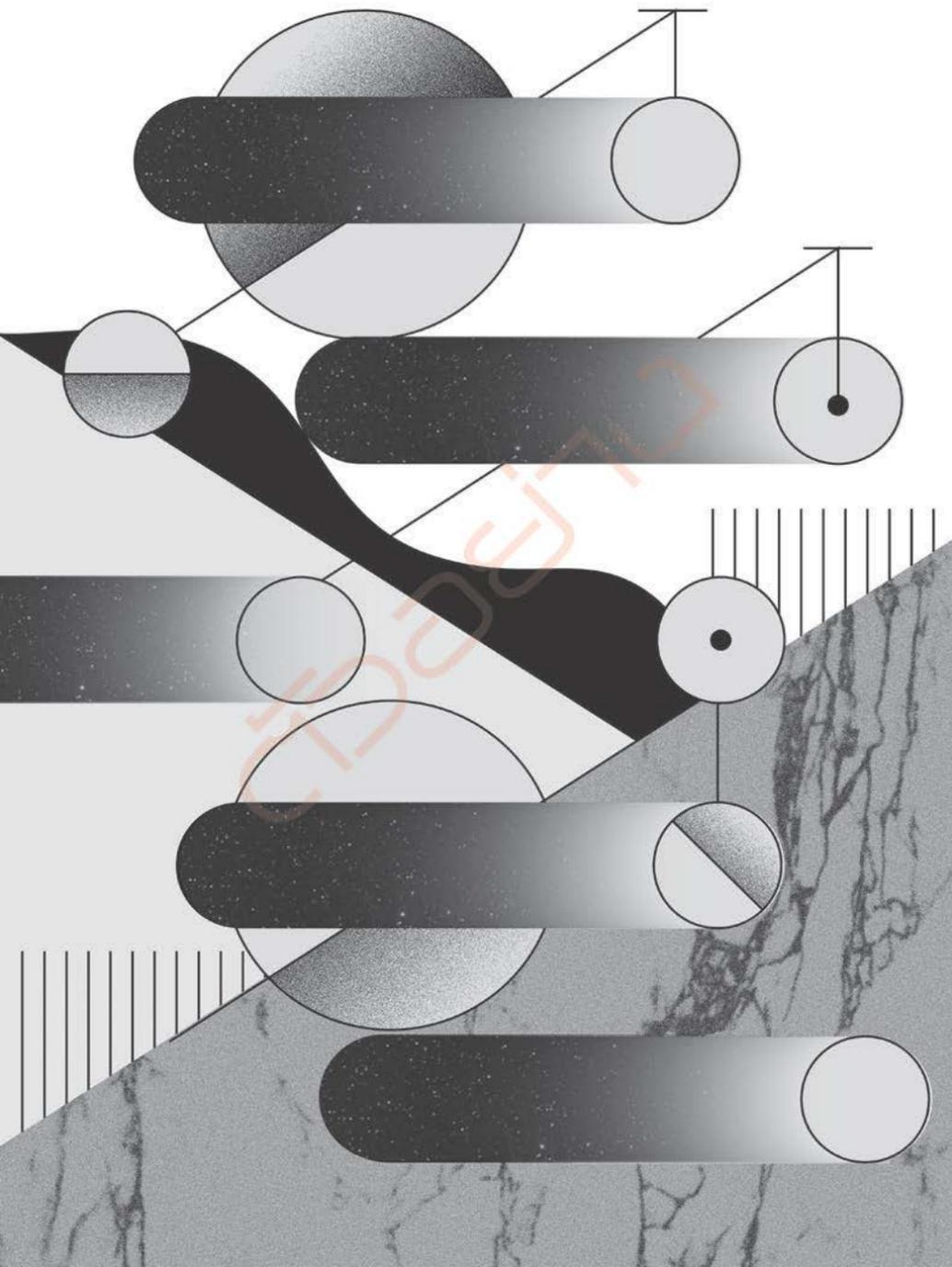
ขอให้อ่านอย่างมีความสุขครับ

อนุสรณ์ ติปยานนท์

ลำปาง 2561

คำอุทิศ

“สำหรับทุกคนทั้งในโลกจริงและโลกเสมือน
ทั้งในที่นี้และที่อื่นๆ”



The Bicycleman

CTDawful

การออกสู่ท้องถนนของเขานั้นเริ่มต้นแต่เช้าตรู่ อากาศเบาสบาย
แม่น้ำเจียบสงบ เมฆก้อนแรกโผล่พ้นความมืดออกมา เขาจะขี่จักรยาน
เลียบลำน้ำก่อนจะเลาะไปตามซอกเล็กซอกน้อยของอาคารบ้านเรือน
ในบางครั้งเขาจะหยุดทักทายผู้คนที่พบเจอตามท้องถนนนั้น ในบาง
ครั้งเขาจะได้กลิ่นของอาหารหรือกลิ่นขนมหวานที่ทำขึ้นจาที่ใดที่หนึ่ง
เขาหลงใหลในขนมปังยาวจากร้านขนมหวานที่ตั้งอยู่ด้านหลังของ
โบสถ์เก่าประจำเมือง ช่วงเวลาที่เขาสูดดมกลิ่นหอมอบอวลเช่นนั้น
เขาจะได้ยินเสียงเพลงหวานเศร้าบรรเลงออกมาจากโบสถ์ด้วย และ
แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพลงที่สรรเสริญพระเจ้า เขาก็จะร้องคลอตามมัน
นี่คือกิจวัตรประจำวันของเขา มันเป็นกิจวัตรประจำวันที่ไม่เคยปรากฏ
ตัวละครใดๆ ที่โน้มน้าวเขาให้นึกถึงความรักหรือคนรักเลย ไม่มีเลย
แม้เพียงสักครั้งหนึ่ง

การกล่าวหาว่าเธอไม่เคยถูกโน้มน้าวให้นึกถึงความรักหรือคนรักเลย ทำให้หมายความว่ามีสิ่งใดผิดปกติในตัวของเธอ เธอเป็นคนปกติ เป็นผู้ชายปกติเยี่ยงผู้ชายทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เธอพร้อมจะตกหลุมรักหญิงสาวสักคน และเธอเชื่อว่าหากเธอตกหลุมรักใครสักคนแล้วเธอจะรักเธอผู้นั้นอย่างหมดจดหมดใจ นั่นเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยมีความสงสัยในข้อนั้นเลย หากมีใครสักคนพูดถึงเรื่องราวของความรักให้เธอได้ยิน เธอจะพร้อมเข้าสนทนาอย่างสุดแรง เธอจะเล่าถึงหญิงสาวที่เธอใฝ่ฝัน รูปร่าง หน้าตา ท่าทาง และทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเธอ ผู้นั้นจะถูกเธอพรรณนาออกมาอย่างละเอียดลออที่สุดเท่าที่เธอจะพึงกระทำได้

หากแต่ในความเป็นจริง เธอไม่เคยพบหญิงสาวเช่นในความคิดคำนึงของเธอเลย ด้วยเหตุนี้เธอจึงใช้ชีวิตตั้งการตามหาจิตวิญญาณที่หายไป เป็นจิตวิญญาณดวงงามที่หายไป ซึ่งเธอหวังว่าวันหนึ่งจะได้จุมพิต สวมกอด และสัมผัส เป็นจิตวิญญาณที่หายไปที่เธอหวังจะร่วมรัก ใช้ชีวิต และอยู่เคียงคู่ เธอไม่ได้ปรารถนาจิตวิญญาณที่หายไปมากมายเลย ขอเพียงหนึ่งก็เพียงพอแล้วสำหรับเธอ แต่กระนั้นแม้เพียงหนึ่งก็ดูเป็นการหวังที่เกินเลย ไม่มีสิ่งนั้นปรากฏขึ้นแก่เธอ ไม่มีสิ่งนั้นอุบัติขึ้น เธอหวังในสิ่งที่สามัญธรรมดา ไม่สูงส่งใดเลย กระนั้นเขาก็ทำได้เคยสมปรารถนาไม่

ด้วยเหตุนี้เธอจึงออกสู่ท้องถนนพร้อมจักรยานส่วนตัวในทุกเช้า เธอจะขี่มันเรื่อยไปจนกระทั่งเสียงระฆังในโบสถ์ดังขึ้น ครั้นแล้วเธอก็จะขี่มันกลับไปยังที่ทำงาน กลับสู่การงาน กลับสู่โลกแห่งความ

เป็นจริง เขาจะหมกมุ่นกับงานของเขาจนถึงเช้าของวันรุ่งขึ้นที่เขาจะขี่จักรยานล่องไปตามท้องถนนอีกครั้งหนึ่ง

เช้าวันนั้นเป็นเช้าเช่นเดียวกับเช้าอื่น เขาซื้อดอกไม้จากร้านดอกไม้ร้านเดิม สิ่งที่แตกต่างกันออกไปมีเพียงว่าเขาซื้อดอกกุหลาบแดง แทนดอกแกลดิโอลัสสีขาวที่เขาซื้อเป็นประจำ และกุหลาบแดงนั้นมีสีแดงสดกว่าทุกกุหลาบแดงที่เขาเคยเห็นมา มันแดงราวกับสีเลือดของนกที่เขาเห็นในภาพยนตร์สารคดี มันแดงราวกับสีเลือดของทหารหาญที่เขาเห็นในภาพยนตร์สงคราม และด้วยกุหลาบแดงที่ให้สีแดงเช่นนั้นเองทำให้เขาตัดสินใจซื้อขนมหวาน กุหลาบที่มีสีแดงเช่นนั้น ควรมีความหวานเจือปน เขาคิด หลังจากนั้นเขาขี่จักรยานไปรอบเมือง เผื่อเสียงระฆังยามเช้าจากโบสถ์ ทว่าในเช้าวันนั้นหามีเสียงระฆังจากโบสถ์ไม่ เขาขี่จักรยานไปรอบเมือง รอบแล้วรอบเล่า รอบที่หนึ่ง รอบที่สอง รอบที่สาม และรอบต่อๆ ไป หากแต่ระฆังประจำโบสถ์ก็ยังมีได้ส่งเสียง เขาหยุดที่ตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่งหวังว่าจะได้พบใครสักคนที่รู้จักพอที่เขาจะถามไถ่เรื่องเวลาได้ ทว่า เขาไม่ได้พบใครที่รู้จักเลย เขาพบเพียงหญิงสาวผู้หนึ่ง หญิงสาวผู้สมบูรณ์แบบที่เขาไม่เคยคาดหวังเลยว่าจะได้พบในชีวิตนี้

สิ่งแรกที่เขารู้สึกตื่นเต้นเกี่ยวกับหญิงสาวผู้นั้นคือนาฬิกาข้อมือของเธอ มันเป็นนาฬิกาสรูปสี่เหลี่ยมแทนที่จะเป็นนาฬิการูปวงกลม มันเป็นนาฬิกาสรูปสี่เหลี่ยมจตุรัสที่แทบแยกทิศทางไม่ได้ หากกระนั้น มันก็เป็นนาฬิกาที่เขาสามารถอ่านเวลาจากมันได้สะดวก เขาพบว่า

ขณะนั้นเป็นเวลา 10.10 น. ลิบนาฟิกา ลิบนาที เป็นเวลาที่สายมาก
สำหรับการไปยังที่ทำงานและเขาควิ่งไปถึงให้เร็วที่สุด หากแต่เมื่อ
เขาเห็นใบหน้าของหญิงสาวผู้นั้นเขาก็เปลี่ยนใจ ใบหน้าของเธอเป็น
ใบหน้าของหญิงสาวผู้สมบูรณ์แบบเกินกว่าจะผลจากไปได้ เป็น
ใบหน้าของหญิงสาวผู้สมบูรณ์แบบที่เขาเฝ้ารอมาเนิ่นนาน จมูกของ
เธอเป็นสันโค้งอ่อนหวาน ดวงตาของเธอส่องประกายสุกสกาว เส้น
ผมของเธอบอกถึงสัมผัสที่ละมุนละไม เขาไม่อาจคิดถึงสิ่งอื่นได้เลย
นอกจากว่านี่คือหญิงสาวผู้ที่เขาเฝ้ารอมาเนิ่นนาน

ครั้นแล้วเขาก็เริ่มต้นเฝ้าตามเธอถึงเวลา มันเป็นเวลาลิบ
นาฟิกา ลิบสองนาที เธอตอบ ครั้นแล้วเขาก็เริ่มต้นเฝ้าตามเธอถึง
สถานที่ มันเป็นสถานที่ธรรมดาที่หนึ่ง เธอตอบ ครั้นแล้วเขาก็ถาม
เธอว่าบางทีผมอาจถามในสิ่งที่ไม่สุภาพ แต่หากนี่เป็นสถานที่ธรรมดา
แล้วเพราะเหตุใดคุณจึงมาที่นี่ เพื่ออ่าน เธอตอบเขาเพียงเท่านั้น ทำไม
จึงต้องอ่านในสถานที่แห่งนี้ เขายังตั้งคำถามต่อไป เพราะว่าที่นี่คือ
ห้องสมุดสาธารณะ ครั้นแล้วเธอก็เดินจากเขาไป จากเขาไปในอาคาร
หายลับไปหลังประตูบานใหญ่บานนั้น

ด้วยเหตุนี้เอง ชายผู้ซึ่งจรรยานจึงได้พบกับหญิงสาวผู้ลุ่มหลง
การอ่านในสถานที่นั้น ในเวลานั้น ในวันนั้น นั่นเอง

เราอาจกล่าวได้ว่า หลังจากวันนั้นแล้ว ชีวิตของชายผู้ซึ่งจรรยาน
ได้เปลี่ยนแปลงไป เขาได้เปลี่ยนวันเวลาที่ปกติไป เขาได้เปลี่ยน
กิจกรรมที่เป็นดังชีวิตประจำวันไป เขาตื่นแต่เช้า ซึ่งจรรยานไปยังร้าน

ขายดอกไม้ ชื่อดอกกุหลาบแดงที่มีสีแดงที่สุดเท่าที่เขาค้นหาได้ ก่อน
จะซื้อขนมหวานที่ทำเสร็จหมดๆ สองสิ่งนี้เขาไม่มีความกล้าที่จะ
มอบให้หญิงสาวผู้สมบูรณ์แบบคนนั้น หากแต่เขามีความกล้าที่จะไป
เฝ้ารอเธอยังสถานที่แห่งเดิม เขาเฝ้ารอจนกว่าเธอจะปรากฏตัวขึ้น
ครั้งแล้วเขาก็จะสอบถามเธอถึงเวลา หลังจากนั้นเขาจะถามเธอถึง
หนังสือที่เธออ่านในวันนั้น บางวันเธอจะพูดถึงหนังสือของไฮน์ริช
เบิล บางวันเธอจะพูดถึงหนังสือของอัลแบร์ กามูว์ และบางวันเธอ
จะพูดถึงหนังสือของฟรานซ์ คาฟคา ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นชื่อที่เขาไม่
คุ้นเคย แต่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เขาไม่แยแสเลย สิ่งเดียวที่เขาสนใจคือ
ใบหน้าที่สมบูรณ์แบบของเธอ สิ่งเดียวที่เขาสนใจคือความเชื่อว่าเป็น
ผู้หญิงที่เขาเฝ้ารอมาถิ่นถมา นั่นเป็นสิ่งที่เขาแยแส นั่นคือทั้งหมด
ที่เขาสนใจ

เขารู้ดีว่าบทสนทนาที่เขามีต่อเธอนั้นมันช่างแห้งแล้งและมัน
คงแห้งแล้งเช่นนั้นไปจนถึงวันสิ้นโลก เขารู้ดีว่าท่าทีที่เขามีต่อเธอนั้น
มันแสนธรรมดาและมันคงธรรมดาเช่นนั้นไปจนถึงวันฟ้าสลาย เขา
รู้ว่าดอกกุหลาบสีแดงและขนมหวานคงถูกเขานำกลับบ้านทุกวัน
และมันคงเป็นเช่นนั้นจนถึงวันสิ้นโลก แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อเธอบอก
เล่ากับเขาว่าเธอกำลังอ่านหนังสือของเจมส์ จอยซ์ และในวันต่อมา
เธอก็กล่าวเช่นนั้นอีก รวมถึงวันต่อๆ มาด้วย เขากลับคิดถึงบท
สนทนาใหม่ได้ทันที เขากลับเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อเธอได้ทันที เขาขอ
ตามเธอเข้าไปในห้องสมุด เขาขอเห็นหนังสือเล่มนั้น หนังสือที่ถูก
เขียนโดยนักเขียนนามเจมส์ จอยซ์ หนังสือที่เขาจนกว่าเพราะเหตุใด

เธอจึงเสียเวลาอ่านมันแน่นอนอย่างแน่นอน

มันเป็นหนังสือธรรมดาสามัญเล่มหนึ่งเมื่อแรกเห็น ปกสีฟ้าอ่อน หน้าปกมีเพียงชื่อของนักเขียน พร้อมชื่อหนังสือว่า Ulysses ไม่มีอะไรพิเศษพิสดาร มันเป็นหนังสือธรรมดาเล่มหนึ่งที่มีความหาพอประมาณ แต่เมื่อหญิงสาวผู้นั้นหยิบมันออกจากชั้น ตรงมาที่โต๊ะและเริ่มต้นอ่านมัน หนังสือเล่มนี้กลับทำให้เขารู้สึกว่ามันเป็นหนังสือที่หนักอึ้ง ยิ่งใหญ่ และทรงพลัง เขารู้สึกเช่นนั้นตั้งแต่นาทีแรกที่เธอเปิดมันขึ้นอ่านและจนนาทีสุดท้ายที่เธอปิดหนังสือลง ซึ่งแสดงว่าการอ่านประจำวันนี้จบสิ้นลงแล้ว

หญิงสาวผู้นั้นเปิดหนังสือ เอาหนังสือเก็บขึ้นชั้นพัก เดินออกจากห้องสมุด เขาเดินตามออกมา จักรยานของเขาจอดอยู่ในที่ที่จอด แต่เขาไม่สนใจ เขาเดินตามเธอไปอย่างเสียบๆ หญิงสาวผู้นั้นเดินไปตามตรอกเล็กๆ ในเมืองก่อนจะหยุดอยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เธอพลิกเมนูหน้าร้านเพียงครู่หนึ่งแล้วเดินตรงเข้าไปในร้าน เขาเดินตามเธอไปจนถึงโต๊ะด้านในสุดแล้วนั่งลงที่โต๊ะเดียวกับเธอหลังจากเธอเลือกที่นั่งแล้ว

หญิงสาวผู้นั้นเริ่มต้นด้วยการลั่งราบกับเนื้อบดราดด้วยซอสจากร้อมด้วยไวน์ขาวหนึ่งแก้ว ส่วนเขานั้นลั่งเพียงเนื้อน่องย่างราดด้วยซอสเกรวี่และไวน์แดง บริกรรับคำสั่งแล้วจากไป ทิ้งให้คนทั้งคู่อยู่กับความเสียบ และแล้วหญิงสาวผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นเป็นคนแรก “ระหว่างทางที่ยูลิสซีสเดินทางกลับสู่อีทาคะอันเป็นบ้านของเขานั้น เขาได้พบกับเหตุการณ์มากมาย แต่เหตุการณ์หนึ่งที่

ฉันประทับใจคือการที่เธอเดินทางไปยังเกาะที่มีแต่ผู้คนที่หลงใหลใน การกินบัว ยูลิสซีสเรียกผู้คนเหล่านั้นว่ามนุษย์กินบัวหรือ Lotus Eaters สิ่งที่น่าสนใจคือบัวในเกาะแห่งนั้นหากใครได้กินแล้วจะหลง ลืมในทุกสิ่ง ลูกเรือของยูลิสซีสเมื่อกินบัวในเกาะนั้นแล้วก็ไร้ลึ้น ซึ่งความปรารถนาที่จะเดินทางกลับบ้านเรือนของตนอีกต่อไป”

“ถ้าเช่นนั้น ยูลิสซีสแก้ปัญหาได้อย่างไร?”

“เขาลากลูกเรือกลับไปเรือ ชังคนเหล่านั้นแล้วออกเรือใน ทันที เมื่อพ้นจากเกาะ พ้นจากบัวที่อกในเกาะนั้น ลูกเรือทั้งหลาย ก็สงบลง”

“ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าคนเราสามารถเสพติดในสิ่งที่ตนเอง กินได้”

“มนุษย์เราสามารถเสพติดได้ทุกอย่าง อาหาร อากาศ น้ำ หนังสือ งานศิลปะ ในตำนานกรีก ยังมีคนเสพติดใบหน้าตนเองนามนาร์ซิสซัส ด้วยเช่นกัน”

“คุณน่าจะสนใจเทพปกรณัมมาก”

“ไม่ เฉพาะบางคนเท่านั้น ยูลิสซีส นาร์ซิสซัส ซิซิฟุส เฮเลน เมดูซ่าหรือโพรเมเทอุส นอกจากนั้นมีแต่ความน่าเบื่อหน่าย ฉันชอบ ตัวละครที่ไปพ้นชีวิตธรรมดาสามัญ ว่าไปแล้ว ฉันสนใจในสิ่งที่เป็น เรื่องเล่าที่ห่างไกลตนเอง ชีวิตประจำวันคือความน่าเบื่อ ที่ยิวเฉา และ แห่งผาก เรื่องเล่าที่มาจากแดนไกลพื้นคือสิ่งที่ชวนให้ตื่นตื่นสำหรับ ฉัน นอกจากการอ่านในยามกลางวันและการเขียนในยามค่ำคืนแล้ว ชีวิตของฉันไม่มีอะไรน่าตื่นตื่นอีกเลย”

เขาคิดถึงการเล่าชีวิตของตนเองให้เธอฟัง เขาพยายามเรียบเรียงคำพูด แต่แล้วอาหารก็มาถึง พวกเขาทั้งคู่ใช้เวลาทานอาหารบนโต๊ะเพียงสิบห้านาที พวกเขาทั้งคู่ใช้เวลาตีโมงโวนที่เหลือนบนโต๊ะอีกเพียงสิบห้าที ก่อนจะเรียกบริกรเก็บเงินและเดินออกจากร้านไป หญิงสาวเดินมุ่งหน้ากลับสู่ห้องสมุด ในขณะที่มีชายหนุ่มเดินตามหลังหญิงสาวเดินไปตามท้องถนนอย่างเงียบสงบราวกับเธอไม่เคยพูดคุยกับเขามาก่อน ส่วนเขานั้นเดินไปอย่างเงียบสงบราวกับไม่เคยพูดคุยกับเธอมาก่อนเช่นกัน เมื่อถึงห้องสมุด เธอเดินตรงไปที่ชั้น หยิบหนังสือยูลิสซิสเล่มเดิมมาอ่าน เขานั่งลงตรงข้ามเธอ และพบว่าเธอเริ่มอ่านหนังสือเล่มนั้นจากบทที่ห้า บทที่ว่าด้วยมนุษย์กินวัว

ด้วยความเงิบสงบในสถานที่เช่นนั้น เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องหยิบหนังสือขึ้นอ่าน เขาตรงไปยังชั้นหนังสือตัวอักษร A และเลือกหยิบหนังสือที่มีภาพประกอบมากที่สุด หากไม่อาจอ่านเรื่องราวได้ การเพ่งพินิจความงามของลายเส้นก็ทำได้เลวร้ายใดๆ หนังสือที่เขาหยิบออกมาจากชั้นคือ Alice in Wonderland ของ Lewis Carroll แรกเริ่มเขาคิดเพียงแต่การพลิกหน้าไปมาจากหน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย และจากหน้าสุดท้ายกลับมาจนถึงหน้าแรก หากหัวนับแต่หน้าแรกที่เขาลงมืออ่านมัน เขากลับไม่สามารถเปิดหน้าต่อไปแบบผ่านๆ ได้ เขาดำดิ่งลงไปในเรื่องราวของอลิส เขาดำดิ่งลงไปในเรื่องของกระต่าย เขาดำดิ่งลงไปในเรื่องราวของเห็ดพิสดาร เขาหมกมุ่นกับการอ่านเช่นนั้น และเมื่อเสียงสัญญาณเตือนหมดเวลาดังขึ้น เขา

“ความรักนั้นเป็นสิ่งแปลกประหลาด
เราทุกคนสามารถหยิบกระดาษเปล่าขึ้นหนึ่งแผ่น
เขียนนิยามตามความรู้สึกของเราลงไป
ทิ้งมันไว้ชั่วเวลาหนึ่งและหยิบมันขึ้นอ่านใหม่
ก่อนจะพบว่ามันยังเป็นความจริงเสมอ
เราทุกคนมีนิยามความรักส่วนตัว
เราทุกคนมีคำจำกัดความเรื่องความรักส่วนตัว
และเราทุกคนล้วนมีพลังที่จะทำให้นิยามนั้นเป็นจริงขึ้นได้”

ISBN 978-974-02-1642-1



9 789740 216421

วรรณกรรม (รวมเรื่องสั้น)

190.-



www.matichonbook.com